

atter og atter, saafremt man har saa megen Evne til at slutte fra almindelige Regler til deres Anvendelse i det enkelte konkrete Tilfælde, at man kan drage en saadan Slutning. Men hvis ikke man besidder denne Evne, behøver man ikke at gaa saa vidt. Man behøver kun at læse, hvad der skrives derom i en Række udenlandske Tidsskrifter; man kan finde i engelske, tyske, ja endog i amerikanske Tidsskrifter ikke sjældent det Spørgsmaal sat under Debat fra sagkyndig Side, drøftet som et rent militærvidenskabeligt Problem, og alle Vegne finder man den samme Opfattelse gjort gældende. Det er den samme Regel for Krigsførelse, som navnlig den store Napoleon har ført ud i sine Konsekvenser. Det er den, som siger os, hvorledes et saadant Angreb vil foregaa. Først og fremmest vil den paa-gældende Magt spørge, om vi godvillig ville slutte os til den. Svare vi Nej derpaa, nøjes den ikke med at sætte en lille Troppestyrke i Land paa de Steder, hvor den vil gøre sig til Herre over Kysten, og saa ganske rolig vente, til vi blive færdige med at mobilisere og faa samlet saa stor en Styrke, at vi kunne angribe den med nogen Udsigt til Held. Nej, den fører akkurat som ved en egentlig Angrebskrig Striden straks til Bunds, saa den kan tvinge Danmark til at falde til Føje og høje sig for den fremmede Magts Villie. Og den Maade, hvorpaa Kampen føres til Bunds, er af Flertallet i Forsvarskommissionen allerede ret klart fremstillet. Saafremt København ligger som en mod Søsiden aaben By, sker det grumme let for Angriberens Vedkommende ved, at han sejler op for Byen med en stor Flaade og foreskriver sine Betingelser, idet han giver os Valget imellem, om vi ville modtage et Bombardement eller falde til Føje — og man kan vist temmelig roligt gaa ud fra, at saa bliver en dansk Regering nødt til at falde til Føje. Men dermed er saa Neutraliteten absolut brudt fra vor Side, — ere blevne den ene Magts allierede — eller i Betragtning af de gensidige Styrkeforhold gør man maaske rettere i at bruge Navnet Vasal. Men hvis nu Hovedstaden ligger beskyttet mod Søen, saaledes at et Søangreb har ringe Udsigt til at lykkes, men derimod et Angreb fra Landsiden er overordentlig let gennemførligt, saaledes som det maa være Tilfældet, naar København er ubefæstet mod Landsiden, saa gaar Fjenden blot om til den anden Side. Det er heller ikke noget Paafund fra vor Side, det er overens-

stemmende med alt, hvad der sker, og for ganske nylig er den samme Betragtning bleven bekræftet i den japansk-kinesiske Krig, idet Japan ikke indlod sig paa at bringe store Ofre for at angribe Kinas store Orlogshavn Waihaiwai fra Søsiden, men gik i Land og tog den fra Landsiden med meget smaa Ofre, og det endda overfor et Land som Kina, der tæller saa betydelige Troppemasser, omend de jo ikke ere af første Kvalitet. — Saaledes vil vedkommende Magt ogsaa ganske sikkert gaa i Land og angribe København fra Landsiden, og det er det, vi skulle og maa hindre. Vi *skulle* det, fordi vi have den Forpligtelse, det hører med til at værge vor Neutralitet. Vi *maa* gøre det, fordi det, hvis vi ikke gøre det, er ude med vor Selvbestemmelse for den Gang.

Men saa kommer Spørgsmaalet, hvorledes man skal forhindre det. En Landgang skal imødegaaes saavel af Hæren som af Flaaden. Kunde man gøre det med Flaaden alene, kunde man udvikle en Flaade, stærk nok dertil, behøvede man jo ikke at stille Krav til Hæren. Men enten Flaaden kan medvirke eller ikke, maa den Omstændighed, at man i alt Fald forlanger, at Hæren skal være medvirkende, tvinge til at opstille det Spørgsmaal: Hvad er Betingelsen for, at Hæren kan medvirke til at afslaa Landgangen? Og denne Betingelse er af de sagkyndige tilfornødne i Forsvarskommissionen opstillet som en dobbelt. For det første maa Hæren have en vis Styrke, og der er afdøde General Kühnel efter omhyggelige Undersøgelser naaet til det Resultat, at denne Styrke, der saaledes maa kunne opstilles, maa være godt og vel 30,000 Mand manøvredygtige Felttropper. En saadan Felthær maa vi kunne opstille og raade over, og det er ikke umuligt, at vi kunne gøre det. — Den anden Betingelse er selvfølgelig, at denne Styrke ogsaa virkelig kan sendes imod Kysten. Men den kan ikke sendes imod Kysten, medmindre den kan forlade sin Basis, og det kan den igen ikke gøre, medmindre den er sikker paa, at dens Basis, Hovedstaden, kan bevogtes af de Besætningstropper, som blive til overs der, naar Felthæren fjerner sig. De ville have lagt Mærke til, at jeg ikke med et Ord har nævnt Nødvendigheden af Københavns Befæstning, men i det Øjeblik, det Krav opstaar, at Felthæren skal sendes bort, saa komme vi til det Spørgsmaal: Hvor mange Tropper kræves der for at forsvare Københavns nærmeste Omegn? Og Svaret er fornylig givet.